

UZASADNIENIE

W dniu 02 września 2018 roku A. P. spożywał alkohol. W nocy z 2/3 września 2018 roku wszedł na podwórze, z którego można dostać się na zaplecze baru (...), prowadzonego przez D. H. w budynku przy ul. (...) w W.. Wyłamał zasuwę zabezpieczającą drzwi wejściowe do zaplecza lokalu i wszedł do środka. A. P. dokonał penetracji pomieszczeń. Następnie zabrał w celu przywłaszczenia z szuflady znajdującej się przy barze pieniądze w łącznej kwocie 100 zł i leżący pod barem laptop marki D. o wartości 300 zł.

A. P. wydał pieniądze, a laptopa wyrzucił za śmietnik przy ul. (...) w W..

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego A. P. (k. 33)
- zeznania świadka D. H. (k. 3-4, k. 67v)
- protokoły oględzin miejsca (k. 6- 8v, k. 12-14)
- dokumentacja fotograficzna (k. 18-23, k. 37-47)
- protokół przeszukania osoby (k. 28-29v)
- protokół oględzin rzeczy (k. 48-49)

A. P. urodził się w (...) roku. Ma wykształcenie zawodowe. Jego zawód wyuczony to stolarz. Jest pracownikiem fizycznym. Jest kawalerem, ma jedno małoletnie dziecko. Osiąga z tytułu wykonywanej pracy dochód w wysokości 2400 zł. Nie ma żadnego majątku, nie figuruje w krajowym systemie ewidencji producentów. Był uprzednio karany, w tym za popełnienie przestępstw przeciwko mieniu.

Dowód:

- dane o podejrzanym (k. 52)
- pismo ze Starostwa Powiatowego w W. (k. 36)
- pismo z Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (k. 53)
- informacja z Krajowego Rejestru Karnego (k. 54-54v)

A. P. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. Wyjaśnił, że w dniu 02 września 2018 roku w godzinach popołudniowych spożywał alkohol. Nie pamiętał, w jakiej ilości. Wieczór i noc pamięta tylko częściowo. Wyjaśnił, że włamał się do restauracji (...) i zabrał pieniądze oraz laptopa. Pieniądze wydał, a laptopa wyrzucił (k. 33).

A. P. nie stawiał się na rozprawie głównej w dniu 28 grudnia 2018 roku (k. 80).

Sąd generalnie dał w całości wiarę wyjaśnieniom oskarżonego A. P.. A. P. podniósł, że spożył znaczną ilość alkoholu i w części nie pamięta dokładnego przebiegu zdarzenia. Oskarżony w żaden sposób nie kwestionował jednak swego sprawstwa. Wyjaśnił, że włamał się do restauracji (...) i zabrał stamtąd pieniądze oraz laptopa. Podał też, że pieniądze wydał, a laptopa wyrzucił. Przedstawiona przez oskarżonego wersja korespondowała z pozostałymi zgromadzonymi w sprawie dowodami – w tym w szczególności zeznaniami świadka D. H., dokumentacją fotograficzną, protokołami oględzin miejsca, co ostatecznie pozwoliło na odtworzenie przebiegu wypadków z okresu 2/3 września 2018 roku.

W ocenie Sądu przyznanie się do winy A. P. nie budzi wątpliwości. Sąd jego wyjaśnienia, w których potwierdził on okoliczności wskazane w przedstawionym mu zarzucie uznał za wiarygodne.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadka D. H. – prowadzącego bar (...) dniu 03 września 2018 roku zeznał, że dnia 02 września 2018 roku zamknął bar o godz. 21.30. Przed wyjściem sprawdził, czy wszystkie drzwi są zamknięte. Gdy w dniu 03 września 2018 roku o godz. 9.00 przyszedł otworzyć lokal, za barem zauważył porozrzucane przedmioty. Ujawnił, że w szufladzie brakuje pieniędzy w kwocie 100 zł, a następnie, że drzwi od podwórza są otwarte i że jest w nich wyłamana zasuwa. Następnie zorientował się, że nie ma laptopa marki D. o wartości 300 zł. (k. 3-4) W dniu 16 listopada 2018 roku zeznał, że w toku postępowania odzyskał laptopa, który był jednak uszkodzony. Wartość podzespołów, które mogłyby wykorzystać lub sprzedać oszacował na kwotę 50 zł. (k. 67v) Zeznania tego świadka były spójne, logiczne, rzeczowe, a nadto korespondowały z pozostałym materiałem zgromadzonym w sprawie w postaci protokołu oględzin miejsca oraz dokumentacji fotograficznej, a także wyjaśnieniami oskarżonego. W ocenie Sądu brak jest jakiegokolwiek racjonalnego wytłumaczenia, dla którego świadek ten, będący dla oskarżonego osobą zupełnie obcą, miałby bezpodstawnie go obciążać i zeznawać nieprawdę.

Sąd jako wiarygodne ocenił dowody z dokumentów. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Tak zgromadzony i oceniony materiał dowodowy dostarczył wystarczających podstaw do uznania, że wina oskarżonego nie budzi wątpliwości.

A. P. został oskarżony o to, że w okresie 2/3 września 2018 roku w W., woj. (...) - (...), na ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem do restauracji (...), w ten sposób, że po uprzednim wyłamaniu zasuwy drzwi wszedł do jego wnętrza, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia laptopa m-ki D. wartości 300,00 złotych oraz pieniędzy w kwocie 100,00 złotych, powodując straty w wysokości łącznej 400,00 złotych na szkodę D. H., to jest o przestępstwo określone w art. 279 § 1 kk.

W art. 279 § 1 kk przewidziane jest przestępstwo kradzieży z włamaniem. Kradzież z włamaniem to typ kwalifikowany kradzieży zwykłej z art. 278 kk, która różni się od niej sposobem popełnienia, gdzie dokonanie zaboru wiąże się z przełamaniem istniejącego zabezpieczenia rzeczy ruchomej (por. wyr. SN z 3.2.1999 r., V KKN 566/98, Prok. i Pr. – wkł. 1999, Nr 7–8, poz. 7). Innymi słowy, istota tego czynu wiąże się więc z zamkniętym dostępem do przedmiotu czynu i bez przełamania tej przeszkody, nie jest możliwe dokonanie zaboru rzeczy ruchomej. Jest to więc przestępstwo złożone, dwuaktowe, na które składają się dwie odrębne czynności sprawcze: włamanie, czyli przełamanie zabezpieczenia, oraz następne dokonanie zaboru rzeczy ruchomej, która była zabezpieczona przed swobodnym dostępem osób nieuprawnionych (M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, w: Zoll, Kodeks karny, t. 3, 2008, s. 81).

Przepis art. 279 § 1 kk chroni te same indywidualne dobra prawne, co art. 278 kk, a ponadto starania osoby uprawnionej o odpowiednie zabezpieczenie mienia, polegające na zamknięciu go w pomieszczeniu lub schowku w celu ochrony przed zaborem (wyr. SN z 3.2.1999 r., V KKN 566/98, Prok. i Pr. – wkł. 1999, Nr 7–8, poz. 7). Strona przedmiotowa kradzieży z włamaniem obejmuje stronę przedmiotową kradzieży oraz szczególny sposób popełnienia kradzieży, jakim jest włamanie. Kradzież stanowi zabór rzeczy ruchomej, rozumiany jako wyjęcie jej spod władztwa osoby uprawnionej do dysponowania nią, w celu jej przywłaszczenia, tj. postępowania z nią jak właściciel. Dokonanie kradzieży z włamaniem następuje z chwilą objęcia przedmiotu wykonawczego kradzieży we władanie (wyr. SN z 23.4.2013 r., V KK 280/12, Prok. i Pr. – wkł. 2013, Nr 7–8, poz. 6).

Powszechnie przyjmuje się, że włamanie możliwe jest tylko wówczas, gdy rzecz znajduje się w pomieszczeniu zamkniętym. Wymóg zamknięcia pomieszczenia należy rozumieć jako użycie zabezpieczenia utrudniającego dostęp do pomieszczenia, np. zamknięty zamek, kłódka, haczyk założony od wewnątrz. (Art. 279 KK red. Grześkowiak 2018, wyd. 5/Gałazka) Zabezpieczenie musi być "wyraźną manifestacją woli właściciela czy posiadacza mienia – woli właśnie zabezpieczenia go przed innymi osobami" (post. SN z 24.6.2010 r., V KK 388/09, OSNKW 2010, Nr 9, poz. 82). Niewątpliwie powinno stanowić przeszkodę dla otwartego dostępu do rzeczy, na jaki pozwala np. zamknięcie drzwi

na klamkę lub na skobel zakładany od zewnątrz (wyr. SN z 24.6.1958 r., IV KRN 170/58, NP 1959, Nr 2, s. 249, za: B. Michalski, w: Wąsek, Zawłocki (red.), Kodeks karny, t. II, 2010, s. 952; wyr. SN z 27.2.2014 r., II KK 259/13, Legalis; P. Nowak, Wykładnia, s. 101), ale nie musi dostępu tego uniemożliwiać do tego stopnia, że wymaga on użycia siły fizycznej lub specjalnych środków technicznych. Wystarczy "stworzenie zewnętrznej bariery jednoznacznie sygnalizującej, że celem jej zainstalowania było wykluczenie dostępu do tych przedmiotów przez osoby nieuprawnione" (wyr. SA w Białymstoku z 8.10.2002 r., II AKa 505/02, Prok. i Pr. – wkł. 2004, Nr 10, poz. 21). Sprawca włamania dostaje się do środka pomieszczenia w wyniku usunięcia materialnej przeszkody, jaką stanowi część konstrukcji pomieszczenia lub jego zamknięcie (wyr. SN z 18.12.2002 r., III KKN 423/00, Prok. i Pr. – wkł. 2003, Nr 8, poz. 16)

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był w zasadzie bezsporny. Sąd ustalił go przede wszystkim na podstawie protokołów oględzin, dokumentacji fotograficznej, a także wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka D. H., którym to w całości dał wiarę. Bezspornie A. P. swoim zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona występkę określonego w przepisie art. 279 § 1 kk. Jak już wskazano powyżej, na przestępstwo kradzieży z włamaniem składają się dwie odrębne czynności sprawcze: włamanie, czyli przełamanie zabezpieczenia oraz następne dokonanie zaboru rzeczy ruchomej. A. P. wszedł na podwórze, z którego można dostać się na zaplecze baru (...), prowadzonego przez D. H.. Następnie wyłamał zasuwy od drzwi prowadzących na zaplecze lokalu. W ten sposób usunął przeszkody, stanowiące zabezpieczenie znajdujących się tam przedmiotów. Dokonał penetracji pomieszczeń baru i dokonał zaboru w celu przywłaszczenia znajdujących się w szufladzie pieniędzy w kwocie 100 zł oraz laptopa marki D. o wartości 300 zł. Jak wynika z wyjaśnień oskarżonego, pieniądze wydał, a laptopa wyrzucił.

Podobnie jak kradzież, kradzież z włamaniem jest przestępstwem umyślnym oraz kierunkowym. Sprawca musi obejmować zamiarem bezpośrednim nie tylko zabór rzeczy, lecz także włamanie jako środek umożliwiający kradzież. Dlatego zamiar zaboru rzeczy musi wystąpić u niego najpóźniej w czasie podjęcia czynności realizujących znamię włamania (wyr. SN z 9.9.1996 r., III KKN 58/96, OSNKW 1996, Nr 11–12, poz. 81). Niewątpliwie w niniejszej sprawie przestępstwo zostało popełnione umyślnie w zamiarze bezpośrednim. A. P. był świadomy, że dokonuje czynu zabronionego i miał zamiar przywłaszczenia rzeczy nienależących do niego.

W czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów, nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca ich bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę A. P..

Sąd uznał oskarżonego A. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, to jest przestępstwa z art. 279 § 1 kk i za to na podstawie art. 279 § 1 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Sąd wążąc wobec oskarżonego wymiar kary kierował się dyrektywami wskazanymi w treści przepisu art. 53 kk i miał na względzie stopień społecznej szkodliwości, bacząc przy tym by dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oskarżonego. Sąd miał także na względzie cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, jak też dyrektywy w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Czyn kwalifikowany z art. 279 § 1 kk zagrożony jest karą od 1 roku do 10 lat pozbawienia wolności. Oceniając przedmiotową sprawę Sąd uznał, że orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności w najniższym możliwym wymiarze jest najtrafniejszym środkiem reakcji karnej, jaki można było zastosować wobec A. P.. W ocenie Sądu orzeczona kara 1 roku pozbawienia wolności spełni cele wychowawcze i zapobiegawcze względem oskarżonego i jednocześnie zostanie spełniony cel jej społecznego oddziaływania. Kierując się wyżej wymienionymi przesłankami przyjęto, że orzeczona kara będzie stanowiła dolegliwość adekwatną do popełnionego czynu, uświadomi A. P. jego społeczną szkodliwość oraz skłoni go do przestrzegania porządku prawnego, w szczególności w zakresie związanym z przestrzeganiem cudzej własności. Orzeczona kara spełni cele dla niej przewidziane i wdroży oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości. Podkreślić należy, że oskarżony do tej pory był już czterokrotnie karany i ani orzeczona wobec niego dwukrotne kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ani kara ograniczenia wolności, ani też kara grzywny nie spowodowały przestrzegania przez oskarżonego porządku prawnego. Oskarżony ponownie popełnił przestępstwo.

Sąd wymierzając karę miał na uwadze znaczny stopień winy oskarżonego. Oskarżony jest osobą dorosłą, nie zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości co do jego poczytalności, wobec czego w czasie czynu mógł w pełni rozpoznać jego znaczenie i pokierować swoim postępowaniem. Czyn popełnił z zamiarem bezpośrednim. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu, Sąd miał na uwadze dyrektywy określone w art. 115 § 2 kk. Stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego należy uznać za znaczny. W zakresie oceny stopnia społecznej szkodliwości popełnionego występku podstawowe znaczenie miał rodzaj chronionego dobra prawnego, które oskarżony swym zachowaniem naruszył. Rodzajowym przedmiotem ochrony przestępstw uregulowanych w rozdziale XXXV Kodeksu karnego jest mienie, którym jest własność i inne prawa majątkowe (art. 44 Kodeksu cywilnego). Oskarżony przez swoje zachowanie wykazał się brakiem poszanowania cudzej własności. Zarzucanego mu czynu dopuścił się z premedytacją i z chęci łatwego zysku. Sąd miał na uwadze jednak także wysokość szkody, która nie była stosunkowo wysoka – wynosiła łącznie 400 zł.

Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił jego uprzednią karalność – w tym za przestępstwa przeciwko mieniu, jak i fakt, że działał on po spożyciu alkoholu. Jako okoliczność łagodzącą Sąd miał na uwadze to, iż oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. A. P. złożył wyjaśnienia, które przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego w sprawie.

Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 400 złotych na rzecz D. H.. Kwota ta stanowi równowartość skradzionego mienia.

Na podstawie art. 63 § 1 kk Sąd na poczet orzeczonej w punkcie 1 kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania od dnia 17 września 2018 roku godz. 08.45 do dnia 17 września 2018 roku godz. 10.00, to jest 1 dzień rzeczywistego pozbawienia wolności, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Sąd mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego, okoliczność, że posiada on stały dochód w postaci wynagrodzenia za pracę, na podstawie art. 627 kpk, obciążył oskarżonego kosztami postępowania w wysokości 70 złotych oraz opłatą w kwocie 180 złotych.